

Supliment
de al revistei
«Luceafărul»

16 (26) anul II / 1991
1 — 15 sept.
8 pag. — 8 lei

Memoriile

unui

securist

pag. 7

Revolta
de la
Braşov

pag. 3

DAN LAURENŢIU

Spune-mi, spune-mi, mon vieux,
E O.K. sau haraşo
Casa Albă sau Kremlin
Bomba-atomică, Amin !

1970

13 întrebări pentru
ANA BLANDIANA

pag. 4

Evenimentele din '89 au paralizat (din păcate, vremelnic!) tortionarii, delatorii, linguşitorii, informatorii şi pe toţi aceia care constituiau coloniile de sprijin ale comunismului multilateral despot. Unii s-au refugiat peste hotare, o parte au devenit mercenari în armatele vecine, alţii şi-au schimbat oraşele de reşedinţă, iar destui s-au ascuns unde a fost negura mai densă, chiţăind ca nişte şobolani alungaţi de la cascaval. E adevărat, se înţinseră prea mult la el. Văzind însă la puţină vreme că nu-i dracul chiar atât de negru şi că la plăcinte s-au vîrit prompt tovarăşii lor de drum, au început să facă iarăşi temenele, să recurgă la somaţii, să încheie pacte, să intre în negocieri şi să instituie cursele de urmărire. Mai exact, şi-au refăcut coloniile şi şi-au recăpătat indeletnicirile roşii, devenind din acuzaţi, oricînd pacienţi ai Jilavei, acuzatori violenţi ai noului regim de confuzie naţională. Ba chiar se bat cu pumnii în piept (şi golul le sună şi-n cap!) că ei sînt singurii şi adevăraţii patrioţi, inventează conflicte false (căci în ape tulburi murdăria lor nu mai e

atît de strălucitoare!) şi, culmea neruşinării, îşi întocmesc dosare de disidenţi şi martiri cînd e limpede ca roua că trădători au fost şi că trădători sînt încă. Cine se infruptă din jumări rîncede nu poate căpăta în gură un miros de banane.

ŞOBOLANII
TURMENTAŢI

O ştiu şi ei prea bine, dar mizează pe toleranţa şi oboseala noastră. Puciul de la Moscova i-a înălţat, doar pentru trei zile (orice minune ţine atît!) pe culmile beatitudinii. Am revăzut trădători fericiţi. Erau gata să iasă cu flori în faţa trupelor eliberatoare (!). Numai ele i-ar mai fi repus în fotoliile călăilor. Numai ingenuncherea definitivă a gorbaciovismului ar li restabilit poziţia lor pătată de ură şi singe. Soarta însă le-a mai jucat o farsă. Fariseii, farseurii analfabeţi şi toţi aceia care au mai crezut că lu-

mina lor reizbucneşte iarăşi de la răsărit au primit o palmă istorică. Ultimele putregaiuri moscovite, antrenînd putregaiurile de la noi, şi-au arătat falsa strălucire numai în momentele de întuneric. La lumina zilei, cînd oamenii s-au trezit, s-au pulverizat ca tot ce-i inconsistent şi parazit. În loc să reinstaureze comunismul dur şi să-i redea tăria de monolit (vă mai amintiţi aceste aberante cuvinte!) lovitura de la Kremlin s-a îndreptat împotriva agresorilor, demonstrînd lumii întregi că această boală care a spitalizat naţiunile nu mai poate păcăli pe nimeni. Bruce treziţi de revenirea lui Gorbaciov pe scaunul ce i se cuvine de drept, şobolanii turmentaţi nu-şi vor găsi multă vreme pacea, căci nu vor să creadă că partida lor e definitiv pierdută. Lovitura de graţie şi-au dat-o singuri, arătîndu-şi, într-o clipă de derută mentală, chipul hîd, purulent, pe care se poate citi un singur spectru: al ciu-mel. Or, dintotdeauna, ciumaţii au fost izolaţi pentru a nu spori dezastrele sociale.

OBSERVATOR

PĂUNESCU DĂ TÎRÇOALE JILAVEI

Consecvenți cu propria sa vocație, aceea de a se lingeși pe la ușile altora, bardul de la Barca dovedește încă o dată (dacă mai era nevoie) că are o țară (de caracter? de slugă?) greu accesibilă pentru un om normal. După ce a simțit că o anumită parte a puterii nu-i vrea odele și închinările iar lumea nouă nu-l dorește nici măcar de și-ar turna de trei ori pe zi, cenușă în cap, și-a reluat practicile de ieri, plasându-se în starea grotescului inalterabil. Într-o revistă, proprietate personală și cuib al torționarilor și lingșilor ceaușiști, Adrian Păunescu propagă morală și decență — tocmai el, care n-a fost albit doar de scuipații românilor ce-au văzut în acest caraghios personaj pe unul din cei mai hidoși cîntăreți ai dictaturii, ci și de propriile-i toxine, alarmante pentru orice om de onoare. Urmările isprăvi ale bardului sînt incursiunile sale într-un spațiu care i-ar putea deveni simpatetic într-o zi, al Jilavei. Toate flecurile și prostiile (tovule, nu te bănuiam atît de căzut!) — vezi, doamne, pentru el istorice — sînt înregistrate și aruncate pe pagini cu o nonșalanță care ne face să credem că orice penitenciar are influențe nefaste pentru refuzării ideii și-ai bunului simț. „Prin toate aceste celule (de la Jilava n.n.) cu grații la geam, sînt risipiți oameni de vază ai unei societăți căreia ei nu i-au făcut numai rău, ci și bine și, uneori, binele era covârșitor“. Se înfelege lesne că oamenii de bine ar fi Postelnicu, Bobu, Dincă, Totu, Vlad și toată compania de cepești. Dar procesul ad-hoc al Păunescului, ca orice leșire gongorică a sa, nu se încheie aici. Obșnuit veșnic cu atacul, nu-l evită: „Bulgaria nu l-a condamnat pe

Jivkov. Cu atît mai mult nu l-a omorît. A făcut oare Jivkov mai mult pentru țara lui decît a făcut Ceaușescu pentru țara lui? Nici o țară socialistă nu și-a omorît liderul. În România Ceaușescu a fost omorît“. Oare, chiar l-a cuprins amnezia pe Păunescu? Jivkov a decis să se tragă asupra populației, pe cînd Ceaușescu a stat cu brațele la piept, implorînd pe Dumnezeu. Stejarul scorniceștean n-a înfometat pe nimeni, n-a ținut poporul în frig, nu l-a terorizat cu securitatea sa, n-a irosit visticieria țării, n-a cutreierat mapamondul, nu și-a tipărit neroziile. Într-un cuvînt, a fost un sfînt. Iar, după Adrian Păunescu, un martir. De talia lui Brâncoveanu, eventual.

Nici fiul său Teodosie, pardon, Nicu, n-a avut un alt caracter. N-a călcat oameni cu mașina, n-a jucat la ruletă, n-a violat fete, n-a batjocorit lumea, n-a ruinat economia. În privința acestuia, Păunescu e mai clar, căci îl cunoaște prea bine, după ce împreună au pus la cale fericirea neamului românesc. Acum, imaginea prînțșorului îl înfricoșează pe bard. „Micile lui trufii, de copil crescut fără prezența opoziției (iată pentru ce ar fi fost bună aceasta în regimul ceușist! — n.n.) împrejur, erau mai totdeauna anulate de generozitatea și inteligența lui.“ Nici nu-i greu, de altfel, să-l impresionezi pe Adrian Păunescu atunci cînd el îmbracă haina de vulpe. Dar bardul înaintea eroic și nu se lasă intimidat de eventualele reacții ale confrăților: „E un om profund și inteligent. A trăit într-un mediu nepotrivit pentru o dezvoltare intelectuală deplină...“. Asta era partea senzațională a problemei atît de bine dezvoltată de A.P. Prințșorul nu s-a plimbat pe toate meridia-

nele lumii, nu a fost instruit cu cei mai buni profesori, n-a cunoscut foșnetul dolarilor, a tocat pe vîtra. A locuit numai în scorburi, a mîncat fructe de pădure și ciuperci (comestibile, oare?), s-a luptat cu dihăniile pentru a-și păstra birlogul. Ce mai la deal la vale, a dus o viață de pustnic.

În demonstrațiile sale tipografice — fiindcă de altele nu poate fi vorba! — Adrian Păunescu e de nestăvilit. Tot ce spune și atinge el se transformă în comedie. Sînt în paginile dedicate lui Nicu Ceaușescu și cepeștilor rinduri care pot figura în orice antologie a ncrușinării și grotescului abso-

lut. Tolerat pentru cîntările prezidențiale, nemiastinate de nimeni, și pentru atîtea abuzuri, făcute sub aripa ocrotitoare a dictaturii, Adrian Păunescu are impertinența să se instituie într-un justițiar al națiunii oroposite, vezi doamne, de noua conducere a țării. Dacă tot plînge de milă incarcerațiilor de la Jilava, dacă se simte solidar cu ei — și, într-adevăr, așa e — de ce nu li se alătură? „Creația“ sa ar avea numai de cîștigat și ar putea să-și slujească cu mai mult folos idolii săi de-o viață.

CREDO LUNGU

ESCROCII DE PRESĂ SE TRĂDEAZĂ!

O fișică severineană care și-a însușit ilegal numele unui remarcabil ziar interbelic, „Datina“, dar și un milion de lei de la „Vlitorul“ comunist autohton, reacționează ca un arc ruginit, cu scirșituri, în urma dezvăluirilor făcute de revista noastră, prin foiletonul „Mari escrocherii de presă în Mehedinți“. În loc să vină cu date concrete și, eventual, să ne tirească prin „sala pașilor pierduți“, ca să ne învețe minte (!), trece mortul pe Academie și bate cîmpii de la Maglavit pînă la Vodița, în speranța că-o va feri Sfîntul de justiția locală și-o va reabilita în fața cititorilor păcăliți. Aserviții peceștiștilor locali îmbrăcați în piei de oaie își arată colții — din nefericire pentru ei — ruginiți și încearcă să muște la întimplare riscînd să-și compromită și puțina dantură ce le-a mai rămas la vedere. Zic toții: „Cine se ocupă de noi? Ziare numai unul și unul: Cuvîntul, publicație de inspirație legionară (hai că v-ați trădat, băiețelilor! n.n.) și Lucifer, un fel de supliment de gang al muribundei reviste Luceafărul“. Afirmațiile acestea nu fac altceva decît să ne amuze. În felul în care sînt inserate, chiar ne ajută să-i și iertăm: că nu știu ce fac Săracii! Poate de aceea și-au însușit și milionul, tot din iresponsabilitate. Ce nu fac unii să supraviețuiască și ei! Dar, în loc să se ascundă cît mai adînc în vreo scorbură să nu li se vadă chipul, toții severineni ies la drum ca șerpii. Șarpe de te doare capul... În plus, au și păreri literare. Ba chiar se

plasează și într-o morală care la ei, vorba lui nenea Iancu, există dar lipsește cu desăvîrșire. Putreziți în comunism și răsufiați ca orice drojdie socială, văd mortul în casa altuia, fără a-și face cuvenitele mătăanii întru ierțarea păcatelor. Ba, mai mult, arunca vorbe ca la ușa cortului, vorbind despre un redactor al nostru ca despre „un oarecare doctoraș, Alec Macri, eșuat, auzi vorbă, în redactor artistic la Lucifer“. Nu mai insistăm asupra limbajului chemat în ajutor: se știe bine că stilul e omul. Ce mai zice ei, ocolind subiectul care-i arde atît de mult. „Insinuărilor, infamiilor și inepturilor care murdăresc bisăptămînal hirtia tipografică nu le vom mai răspunde“. De ce toților? Poate așa mai ieșiți și voi din anonim! Dar, se pare, locul nostru e numai acolo, de nu semnați așa-zistu foileton „Prostituția la indigo“. Cît privește adevărul despre escrocheriile voastre, n-aveți cum să-l acoperiți. Așa fel, n-ați umbla cu cioara vopsită, sîndu-i porumbel. Cîriie urît și dăunește la fel. O replică la obiect, o eventuală baie de cenușă v-ar fi fost mai avantajoase. În felul în care v-ați dat în spectacol, v-ați arătat că trăiți pe gheață subțire. Noi v-am făcut onoare să vă avertizăm unde vă găsiți mulțumiți-ne măcar că v-am luat în seamă. Un al doilea gest de prietenie ar fi de prisos. Si atenție: „Lucifer“ e bilunar, nu bisăptămînal, băieți!

SERGIU TOADER

Tigaiia de aur CARTOFI UMPLUȚI

Mod de preparare:

Cartofii se spală cu apă rece pînă în momentul în care ajung la dimensiunea unui ou (variabilă, de la cel de găină pînă la acela de de bibilică, vrabie etc.). Se curăță de coajă, iar degetele de piele, după care se fierb repede în apă sărată. Se lasă să se răcească puțin, după care se scobesc cu o chiuretă (preferabil de bucătărie) și se așează pe o tavă unsă bine. Se umplu cu ceea ce are fiecare la îndemînă, după care se dau la cuptor.

Înainte de a fi serviți, se va face semnul crucii, după care se vor

recita în cor cîteva versuri de Ion Sofia Manolescu, din volumul „În tre mine omul și voi cartofii“ (Ed. Cartea Românească, 1975). De preferat:

„Cum îmi aduc aminte de voi
cartofii buni pentru hrană
cartofii buni pentru valoarea
voastră alimentară
cartofii buni și calzi care mi-ați
potolit foamea
cartofii cu soarele ascuns în pulpa
de amidon
cartofii plini de pămîntul dragoste
cartofii plini de pămînt așteptat
Cum îmi aduc aminte de voi
Cum îmi aduc aminte de genunchii
iubitei mele
Cartofii buni și calzi!
Poftă bună!

Bucătar de serviciu
ALEC MACRI

VOCEA PATRIOTULUI NAȚIONALE răspunde cititorilor

Pe adresa redacției noastre a sosit o telegramă expedită fulger din Turnu-Severin. Transcriem conținutul mesajului: „Fericit căzut Gorbaciov în inimile noastre flutură iarăși flamura roșie atotbiruitoare moarte reformatorilor din lumea întreagă moarte și capitaliștilor exploatare trăiască tovarășul Ghennadi Ianaev și ai lui trăiască și ai noștri Lucifer trecut pe lista neagră semnează 5 verdeți întruniți cafine“.

Domnul Mișu Răpășeanu, care se recomandă buzoian și vinzător de gazete. Da, aveți perfectă dreptate, K.G.B.-iștii s-au infiltrat pînă și în Uniunea Sovietică.

Dl. pensionar Picu Piculescu, București, str. Păpădiilor nr. 5 își manifestă indignațiunea față de felul caraghios în care fostul rugbist Emanoil Valeriu a condus, în ziua de 21 august curinte, masa rotundă TV. Cică a sosit

clipa ca respectivul să-și dea demisia căci intrucît nu mai face față situației, indiferent care ar fi ea. Subscriem.

Doamna Vasilica Voica, magaziner patriote, București, Bul. Carol 199 bis, cam cu două luni îndărăt a citit un articol mișșav semnat Gugui (a se vîdea săptămînalul destabilizator *Baricada*) în care se zice că domnișoara gazetară Doina Biscă a fost securistă. Intrucît doamna V. V. o simpatizează pe calomniata D.D., ne întrebăm la ce dată se desfășoară procesul penal contra mișșelului Gugui. La ce dată? Păi după cum am aflat, un asemenea proces nici nu va avea loc.

Grup masiv femei române, jud. Vaslui, suferă crunt din cauză că o bucată de vreme nu mai au la dispozițiune *România Mare*. Ce să facă pînă la reaparițiunea acestei goarne naționale, ne întrebăm dinsele. Să citească pînă atunci din operele domnului

Vadim Tudor și din operele Tovarășului și ale Tovarășei, asta să facă.

Ne-a vizitat redacțiunea binecunoscutul prozator Ștefan Agopian. Luîndu-i un scurt interviu (fără reportofon), d-sa ne-a declarat că a terminat romanul care îl are ca subiect pe eminințele gazetar dr. ing. Șerban Săndulescu. Cum în răstimp a obținut, pe căi neașteptate, multe date prețioase despre pomenitul personaj, s-a gîndit să prelungească firul romanului, adicătelea să dea la iveală o trilogie. Volumele, puse sub un motto din Mateiu Caragiale, vor purta următoarele titluri: „O gaură în contoarul electric“, „Polca pe furate“ și „Totul pentru un scaun în Senat“. Dorim succes prozatorului, întotdeauna documentat și plin de inspirațiune.

Greșești, onorabile domn, care vrei a rămîne anonim. Marele, unicul luptător pentru cauza ca să fim mai mult decît am fost, dl. Corneliu Vadim Tudor, prezident partidul R.M., nu își petrece concediul pe plajele Cubei prospere. Ba dimpotrivă, dumnealui muncește neîntrerupt, dar acasă, la umbră deasă. Subliniază sirguincios în cele 81 dosare ale proceselor inten-

tate de reacțiune împotriva lui și, în răstimpuri, învață limba maghiară c profesor Budapesta. Numai seara își permite scurtă desțindere, adică joacă țintar cu distinsul academician Euge Barbu, vice-prezident partidul R.M.

Dl. Nicolae Miștoc, Urlați, str. De democrația nouă, nr. 5. Vă mulțumim pentru scrisoarea d-voastră așternută pe hîrtie conform ortografiei actuale. Am reținut atent bucuriile și îndeosebi durerile ce le trăiți zilnic atît de intens — se vede că sunteți un devotat fesenist sau pe alături. Călătorînd mul prin țară, pe fereastra trenului at zărit imense cîmpuri inundate de apă dar și mai imense cîmpuri inundate de buruieni. Inundațiile tradiționale era inevitabile, ziceți, dar buruienile? D-l Nicolae Miștoc, pămînturile au fost escelenț lucrate și bogat însămintate însă într-o noapte întunecoasă au apărut rătărite niște avioane ungurești care a împrăștiată unde au putut niște se mințe negre născătoare de buruien. Cumplita situațiune am aflat-o de la Servicul de Informații Alcibiade.

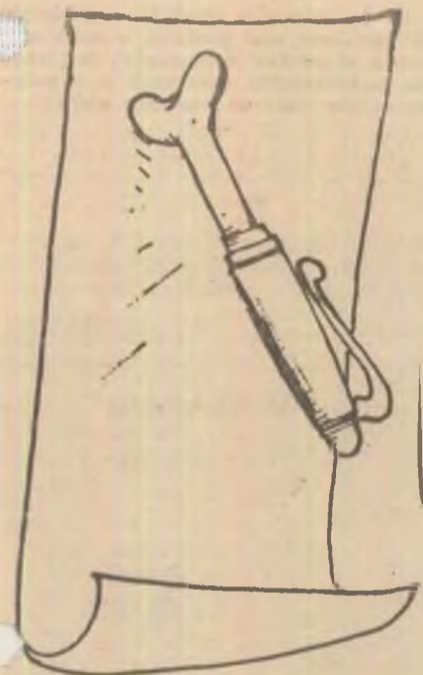
RICĂ VENTURIANO
studinte în drept și publicist

REVOLTA DE LA BRAȘOV

Brașovul ar putea fi considerat un declanșator al mecanismului schimbărilor de regim, ținând cont de ceea ce se întâmpla în acest oraș în 15 noiembrie 1987. Motive pentru demonstrații se pare că există încă. Demonstrațiile stradale confirmă puterea acțiunilor revendicative. Din păcate, s-ar putea defini niște scenarii care prevăd transformarea eferescențelor democratice în baloane de săpun. Și, pentru ca nimeni să nu poată fi învinuit de asta, se trece la ceea ce s-ar putea numi manipulare din interior...

„Sfânta Mărie neagră la Brașov”

... era titlul sub care cotidianul local „Mesager” oferea relatarea obiectivă a celor petrecute în 15 august a.c., Nu știm dacă revoluționarii din 15 noiembrie '87 au participat și la evenimentele din 15 august '91, în mod cert însă startul s-a dat, ca și precedentul, tot de către cei de la întreprinderea, pe atunci „Steagul Roșu”, actualmente „Roman S.A.” (de la Roman Diesel, nu Petre).

Nemulțumiți de salarii (cei care le primiseră), muncitorii de la Fabrica de Autocamioane „Roman S.A.” au declarat în ziua respectivă, la ora 7,40, o grevă... aproape generală. Confrunțaiți cu refuzul de a dialoga al Consiliului

de Administrație, decid să iasă în stradă. Înarmați cu leviere și piulițe de „calibru”.

Li se alătură muncitorii de la „Tohan” Zărnești, aflați în grevă din data de 9 august și „nebăgați în seamă de nimeni”, după cum declara liderul sindical. În plus, ca la orice demonstrație de anvergură, li se adaugă și diverse organizații și asociații, politice sau apolitice. În numărul de 10.000 de participanți se încadrează și privitorii și criticii de pe trotuare și din balcoane sau apartamente.

Se hotărăște să se discute cu prefectul. Și ca lucrurile să meargă mai bine și pe un fâgaș sigur, discuțiile trebuie să aibă loc chiar la Prefectură.

Unii au „opinii”, alții au dureri

10.000 de oameni (conform Rompres) scandează „Păcat, păcat / de singele vărsat”, „Nu sîntem golani, sîntem muncitori fără bani”, „Vrem banii”, „Anunțați în țară — grevă generală”, „Jos Guvernul”, „Unitate” și, bineînțeles, „Ultima soluție — înc-o revoluție”.

Trupele de scutieri ale poliției umplu holurile Prefecturii și sînt gata să apere clădirea. Și aceasta pentru că personalul Prefecturii se volatilizase brusc. Singur, dar apărât, rămîne doar prefectul, dl. Gheorghe Fulga, recent numit în funcție. Dînsul ar vrea să le vorbească oamenilor, celor ce îl „ovaționau” frenetic, cu lozinci și leviere în mîini, numai că nu poate. Stația mașinii poliției nu mai funcționează. În cele din urmă, cum-necum, oamenii înțeleg că li s-a promis că situația lor se va rezolva. Cu ajutorul Guvernului.

În timpul acesta, deputații partidului de guvernămînt se plimbă pe la geamurile Prefecturii, iar scutierii își leagă bastoanele prin hol. Unii îngrijorați, alții doar plictisiți de așteptare.

Propunerea prefectului de a aștepta cu calm soluționarea doleanțelor este acceptată, cu un singur „amendament” — revoluționarii anunță desfășurarea unui miting de protest în ziua de 21 august.

„Și venit-ă ziua a șaptea...”

21 august 1991. La ora 15,30, în Piața Sfatului din Brașov încep să se strîngă mitingiștii. Coloane întregi se îndreaptă spre centru. Se strigă „Jos Iliescu”, e deci firesc ca și soarele să aibă o opinie (vezi „Iliescu apare / Soarele răsare”). Prin urmare, începe, vag, să plouă. Se optează pentru adăpostul zidurilor, al cafenelelor și al teraselor acoperite. În piață rămîn, strîns uniți, posesorii de umbrele și pancarte.

În jurul pieței, oamenii muncesc cu spor. Chiar și la florăria de pe strada Barișului, exact în stînga tribunei oficiale. Mitingiștii cer protecție socială, vînzătoarele de la florărie doar 1 leu pentru un ardei iute verde, 19 lei pentru un kilogram de fasole verde și 60, tot de lei, pentru unul de castraveți. Demonștranzii strigă „Noi muncim, dar și gîndim”. Nu sînt singurii. La florărie tocmai a sosit o camionetă cu marfă. Purtătorii de cuvînt sînt preocupați mai mult de lovitura de stat din URSS. Fiecare află, nu se știe din ce surse, din zece în zece minute cite un

fapt senzațional despre situația lui Gorbaciov. Personalul florăriei are un alt gen de senzații, în sensul că olfactivul invadează toate zonele percepției. Și aceasta deoarece în camionetă se află lăzi cu mărar și pătrușel verde. Va fi comercializat la prețuri liberalizate, ca și produsele industriei grele brașovene. „Liberalizare / Asta e paralizare”, strigă Tache Rădulescu, președintele Uniunii-Pensionarilor din Brașov. Vînzătoarele muncesc, nu par interesate de ceea ce ar suna a posibilă viitoare parază a vorbitorului. Se urlă pe cca. 1000 de voci „Jos Iliescu”. Nici un semn nu arată că ar fi căzut ceva pe la Cotroceni. Cad în schimb o grămadă de fire de mărar din lăzile în curs de descărcare.

Sindicaliștii brașoveni au și oaspeți, adică pe dl. Vasile Pricop de la Bacău. Cine este, dacă reprezintă sau nu pe cineva sau ceva, nu contează, contează doar că lăzile cu mărar au fost deja introduse în florărie și se semnează facturile.

Cu un pocnet sec, ușile camionetei se închid. Mărarul a fost descărcat. Pătrușelul — la fel. Se încheie și mitingul. Cu invitația „Să mergem acasă, în liniște”. Sigur, nu s-a cerut altceva decît... liniște. Și mărar.

OANA-MARIA SAVIN
ALEC MACRI

Adrian Sirbu în cartea recordurilor?

Îl cunoașteți pe domnul Adrian Sirbu? Dînsul este unul dintre cei care au filmat cite ceva la Rivoluție. Și n-a intrat în Cartea Recordurilor. Apoi a fost un fel de ministru în primul guvern democratic Petre Roman. În numele democrației voia să introducă un fel subtil de cenzură. Subtil, desigur, pentru început. A încercat cu Editura Presa Națională și cînd să reușească așa o performanță, în urma scandalului, nu a intrat în Cartea Recordurilor, fiind și înlăturat din funcție. Acum, dînsul este producătorul, proprietarul și beneficiarul unei firme care se numește MEDIA PRO. S-au făcut speculații că PRO ar fi un fel de inițiale de la Petre Roman. Această firmă ar fi urmat să cumpere una dintre marile clădiri din București, fostul M.I.C.M. în care își ducea viața zeci de organizații, asociații și cîteva redacții de ziare și reviste, la prețul de 150.000 lei, cam cît costă o garsonieră de la stat. Și, nu se știe cum, nici figura asta nu a ținut, s-a aflat înainte de a se produce și domnul Adrian Sirbu nu a intrat, nici de data asta, în Cartea Recordurilor. Dar, pentru că domnul Adrian Sirbu nu este

omul care să se lase cu una cu două, așa-i el de neamul lui, tentativele de a intra în Cartea Recordurilor nu s-au oprit aici.

Domnul Adrian Sirbu s-a tot întrebat cam ce i-ar lipsi țărișoarei noastre (și a lui, totuși) pentru a intra în Cartea Recordurilor. O televiziune independentă, a venit răspunsul. O televiziune care să nu fie chiar TVR (variantea Tatulici și programul lui pentru cei mici) dar care, la o adică, să fie controlabilă. Și s-a pus pe treabă domnul Sirbu. A hotărît să-i tragă o Televiziune la Costinești, luînd spațiul (fizic) de la Stațiune, oamenii de la Televiziune, loc din care ar fi obținut și frecvența de emisie, și car de reportaj. Cu postul de radio, care a funcționat și funcționează, încă, în chip de prefață, a reușit să facă din nimic bici care să și pocnească, folosind fraudulos materiale înregistrate pentru Programul trei Radio București. Televiziunea respectivă, Televacanța, va putea intra, totuși, în Cartea Recordurilor prin aceea că, emite 2 ore pe zi și, pentru această emisie, ocupă, cu întreaga echipă (100 de oameni), un etaj la hotel. Dar

emițînd după TVR, pe aceeași frecvență, pe întreg cuprinsul țării (așa ar vrea), Televacanța va pune, deocamdată provizoriu, de probă, pumnul în gura studiourilor TV locale, mult mai aproape de deranjanta idee a independenței. E de Cartea Recordurilor? Poate Puterea susține fără să roșească în fața lumii că Televiziunea nu este monopol de stat și că există posturi naționale independente?

Dacă nu intră pentru asta în Cartea Recordurilor, atunci măcar pentru comportamentul lui de stăpîn de feudă (feuda ar fi întreaga stațiune a tinerețului Costinești) înt-un loc în care este doar un oarecare asociat, asemeni oricărui vînzător de bere de pe faleză și tot ar trebui să facă atente autoritățile Guinness Book.

Dacă nu reușiți nici cu asta, domnu' Sirbu, încercați de-a dreptul la secțiunea tupeu.

MIRCEA G. STANCIU

13 ÎNTREBĂRI

PENTRU

ANA BLANDIANA

1. Stimată Ana Blandiana, sintem în vacanță la Neptun. Cum vi se pare lumea acum, aici, ca președinte al Alianței Civice?

A.B. — Nu m-am gândit niciodată că aş putea să-mi trăiesc vacanța sub acest aspect. De altfel, nu sintem numai la Neptun, sintem la Casa Scriitorilor de la Neptun. Orice am face, oricare dintre noi, sintem în primul rind scriitori. Ca să fiu însă exactă, ar trebui să mărturisesc că, deși am scris destul de mult și cu plăcere în această vacanță, și mai mult, și cu mai multă plăcere, am dormit. Nu-mi amintesc să fi dormit vreodată atât de mult, nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de obosită ca la sosire.

2. Vă urmărește vreun regret, după ce multe evenimente, legate de această alianță, s-au consumat sau, dimpotrivă, nu aveți nimic a vă reproșa?

A.B. — Cel mai mare reproș pe care mi-l fac este legat tot de scris, de faptul că reușesc să rezerv puțin timp pentru el și pentru mine. În ceea ce privește Alianța, reproșul continuu pe care mi-l fac este că, lipsiți probabil de talentul și experiența necesare și tracasăți de solicitările fiecăreia din zilele acestei istorii, care se schimbă de la oră la oră, ca și de sărăcia mijloacelor materiale, nu reușim să folosim toate energiile, să organizăm pe toți cei care ne sînt alături și care ar fi dispuși să contribuie practic, dăruindu-și timpul și preocuparea procesului de lungă durată care definește Alianța.

3. Creatorul autentic trebuie să devină o conștiință civică manifestată într-un moment de cumpănă a istoriei — ceea ce faceți dv. acum — sau să determine prin alt fel de mijloace istoria?

A.B. — Dacă prin alt fel de mijloace înțelegeți pe cele artistice, atunci nu pot să vă răspund decât: și una, și alta. Norocul, înțelepciunea și intuiția trebuie doar să stabilească proporția, momentul și modul în care sacrificiul — pentru că și într-un caz, și într-altul este vorba, oricît ar părea de exagerat termenul, de un sacrificiu — este mai necesar. În primul caz, iluzia de terminării este mai directă, în cel de-al doilea caz, perenitatea și profunzimea pot să fie mai mari. În plus, mai sînt și cărțile, care rămîn și care pot să tragă în balanță cit toată istoria.

4. Deși ați vorbit de la mai multe tribune, deși ați fost prezentată la microfoanele multor mitinguri, n-ați ales totuși calea cea mai radicală de a vă opune actualei puteri. Care-i explicația?

A.B. — Nu știu ce înțelegeți prin calea cea mai radicală, dar dacă — așa cum bănuiesc — vă referiți la politica propriu-zisă, definiția mi se pare improprie. Ea nu este niciodată calea cea mai radicală, pentru simplul motiv că, numărînd printre scopurile sale și luarea puterii, strategia și tactica atingerii acestui obiectiv trebuie să cuprindă în mod fatal elasticității și compromisuri care îndepărtează de radicalitate. Calea cea mai radicală este întotdeauna cea care se păstrează în domeniul principiilor, și este singura

care mă interesează. N-am luptat niciodată împotriva unor oameni, ci a ideilor pe care ei le reprezintă. Și am refuzat să le iau locul, pentru simplul motiv că o asemenea rocadă ar fi putut arunca o umbră de îndoială asupra dreptății mele. Știu că poate să pară — și chiar este — o naivitate, dar am preferat întotdeauna să am dreptate decît să am noroc.

5. Vă intimidază politica pură sau găsiți că ea trebuie făcută de oameni specializați în acest sens?

A.B. — În timp, evident că trebuie să se creze o clasă politică, o clasă de profesioniști, de tehnicieni ai luptei politice. Deocamdată însă ea nu există sau, mai precis, cea care există (nomenclatura) aparține unor structuri pe care valurile istoriei sînt în curs să le sfărîme. Singura soluție — o soluție care a mai funcționat o dată, la 1848 — este ca alți intelectuali, profesioniști în alte domenii, diletanți deocamdată în politică, să-și asume, provizoriu, această sarcină.

6. Participarea dumneavoastră în Piața Universității și în alte locuri, devenite deja simboluri postrevoluționare, v-a adus, bănuiesc, multe neazuri. Bucuriile sînt pe măsura lor?

A.B. — Cred că da. Spectacolul solidarității umane este întotdeauna o mare bucurie. Iar Piața Universității a fost în acest sens — toți cei care au fost acolo și-o vor aminti, sînt sigură, toată viața — locul unei adevărate iluminări.

7. Notorietatea — luați-o în ambele sensuri — nu vă ocolește nici aici, la Neptun. Vă agasează, vă inhibă sau vă stimulează?

A.B. — Depinde de moment, de dispoziție, de cadru, de împrejurări. Dar, indiferent de toate acestea și indiferent de felul în care o recepțez, ea este în mod evident ceva — noroc sau nenorocire, aproape că n-are importanță — care complică viața, o face mai dificilă, mai obositoare, mai tensionată, chiar dacă mai atractivă.

8. Vi s-a întimplat, să zicem zilele acestea, să fiți contestată fățiș, violent chiar? Cum ați reacționat?

A.B. — Nu, cel mult mi s-au relatat situații cu oameni care vorbind despre mine repetau afirmații făcute în presa de scandal. Personal, am întîlnit în cel mai rău caz priviri lipsite de simpatie sau dezumanizate de curiozitate. Dar situațiile de sens contrar și gesturile de simpatie sînt mult mai numeroase. Dacă ar fi să judec situația după diferența dintre astfel de întîmplări, mi-e teamă că aş ajunge la concluzii exagerat de optimiste.

9. Ce-a pierdut poetul intrînd în unghiul de vedere al contestatarului, ce-a cîștigat Ana Blandiana pășind pe rîngul opoziționistului?

A.B. — De pierdut, am pierdut singurul lucru de neîncoluit: timpul. De cîștigat, am cîștigat cunoașterea și suferința, materia primă a viitoarelor mele cărți.

10. Născută sub o zodie de foc, ce vă lipsește totuși pentru a fi luptătorul total? Se ivesc sincopa în ofensivă dv.? E vorba atunci de o strategie sau de o oboseală vremelnică?

A.B. — Obosită sînt adesea și cel mai tare mă obosește faptul că nu-mi pot permite să renunț, pentru că renunțarea ar fi socotită semnul nemaisperanței. Dar nu din această cauză nu pot fi, cum spuneți, „un luptător total”. Ceea ce-mi lipsește pentru a fi nu este neoboseala, ci ura. Nu sînt în

stare să urăsc și nu sînt în stare să nu mă gîndesc și să nu încerc să înțeleg motivele celui alt. Celălalt punct de vedere. Iar acest fel de înțelegere nu numai că-mi scade forța loviturii, dar naște în cele mai multe cazuri, chiar dincolo de oroare și de zgust, compasiunea.

11. Toate aceste nemulțumiri și neliniști personale netezesc sau, mai bine zis, trasează drumul spre vreo carte? Greșesc oare?

A.B. — Fiecare pas pe pămînt este pentru scriitor un pas spre o carte, nici o clipă trăită — oricît de nefericită, sau tocmai de aceea — nu e trăită în zadar. Totul este experiență totuși este materie primă.

12. În actualele condiții, considerați că literatura mai poate fi o armă eficientă împotriva demagogiei, imposturii, fariseismului, delațiunii și a tuturor relelor care ne amărăsc viața?

A.B. — Nu știu dacă literatura este o adevărată armă și, în orice caz, nu cred că ea este o bună unealtă de făcut curățenie. Sînt sigură însă că ea

este o oglindă incoruptibilă, un portret al lui Dorian Gray în care realitatea este obligată să se recunoască în toată monstruoșitatea ei. De altfel, sînt convinsă că realitatea ultimelor decenii, ani și luni este atât de complexă încît numai literatura va reuși s-o pătrundă și s-o analizeze cu adevărat. Această este sarcina viitoarelor capodopere, a căror contribuție va fi astfel însumată nu numai artei, ci și istoriei noastre.

13. Ce nuanțe noi va căpăta arta dv. în următoarele cărți? Vom descoperi o altă poezie, o altă prozătoare, o altă esecistă sau, dimpotrivă, în acest spațiu nicl o convingere nu va fi cîntită?

A.B. — Următoarea mea carte (care va apare în această toamnă — iarnă) este o carte scrisă în ultimii 6-7 ani de dinaintea revoluției și terminată în acest an. Ea este altfel decît celelalte cărți ale mele, nu numai pentru că este un roman, ci și pentru că am scris-o cu sentimentul că va fi o carte postumă. Cărțile care vor urma vor fi, cred, mai complexe decît cele de dinaintea revoluției, pentru că și mîndria, și dezgustul pe care le-am descoperit între timp, complică nesfîrșit pentru mine înțelegerea lumii. Înainte, concluzia mea finală era compasiunea; între timp, am învățat că singurul în stare să salveze este sacrificiul.

Interviu de MARIUS TUPAN

Cronica de carte

UN EVENIMENT EDITORIAL

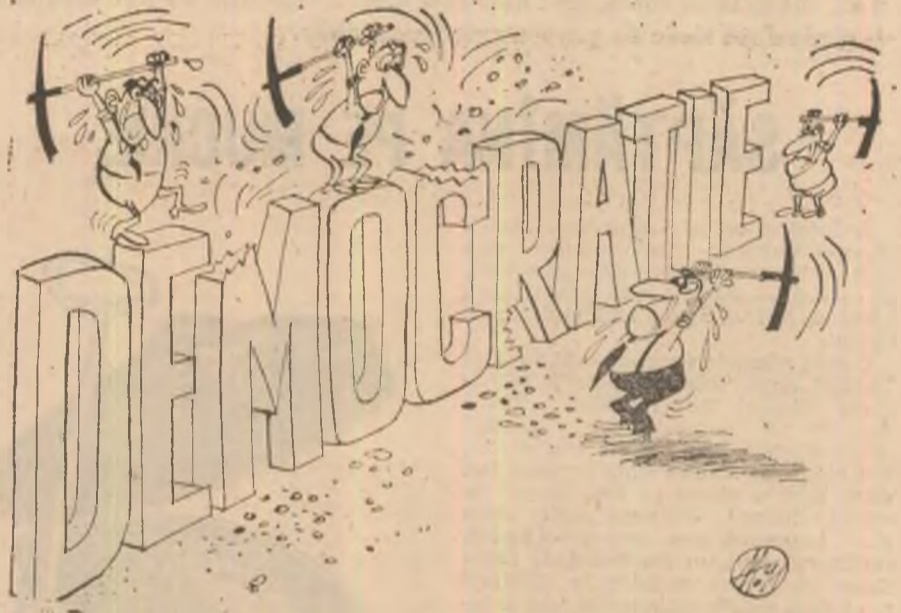
Recent, la editura „Socialistul“, a văzut lumina tiparului o carte-document, o mărturie de aleasă simțire și bună orientare ideologică. Este vorba de primul volum din memoriile tovarășului Ilie Verdeț, intitulat: Am văzut roșu în fața ochilor.

Elegantul volum se deschide cu o prefață elogioasă semnată Dumitru Popescu și se încheie cu călduroase urări de viață lungă și spor la muncă adresate de personalități ale vieții noastre social-culturale, cum ar fi: Radu Theodoru, Dumitru Bălăeț, Ion Cringuleanu, Paul Everac, D. R. Popescu, Adrian Păunescu, I. V. Săndulescu, C. V. Tudor, Silviu Brucan, Janos Fazekas, Constanța Bărboi, Iosif Constantin Drăgan, Ilie Purcaru, Mihail Bujor Sion, Alexandru Mironov, Alexandru Stark, col. Mireea Hamza, general-colonel Nicolae Militaru, plutonier major (de jandarmi) Eugen Barbu,

Ion Traian Ștefănescu („Iartă-mă!“), Agatha Nicolau, Floarea Calotă, Gheorghe Dumitrașcu, Vasile Mois, Vasile Văcara, Ion Gheorghe, Dumitru Dumitrică, George Mihăiță, Rodica Beclean, George Marinescu, Gabriela Neagu, Cornelius Roșianu, C. Sorescu, Marcel Ion Fandarac, Florian Popa Miesan, Mireea Micu, Otilia Clătici.

Datorită numărului mare de admiratori, prieteni și tovarăși de luptă care au ținut să-și reafirme dragostea și prețuirea, semnând texte ample (de cel puțin cinci pagini fiecare), colectivul editurii și redactorul de carte (Ion Gheorghe) au hotărât să amine publicarea primelor capitole din Memoriile tov. Ilie Verdeț pentru volumul al doilea al acestei somptuoase ediții.

Pentru conformitate,
DAN-SILVIU BOERESCU

DECORUL FILMULUI „HOTEL DE LUX“

APARTINE LUI NICOLAE DICTATORUL

După revoluție, una din întrebările care frământa opinia publică, presa, noua putere, era: Ce facem cu Pentagonul românesc — Casa poporului? Ecologistul T.G.M. îl ruga printr-o scrisoare deschisă pe dl. Javier Perez de Cuellar, să facă aici sediul O.N.U. Nu știu cine propunea să transforme Casa în săli de sport. Alții voiau să-i dea destinația unui sediu central al cultelor, al bisericilor. Nu știu ce arhitect a luat un mare premiu pentru ideea de a o transforma într-un cartier de locuințe, cu străzi și blocuri. Un ziar fesenist propunea să fie Casa de nebuni pentru opoziție, iar un ziar de opoziție o destina drept Puscărie pentru foștii și actualii nomenclaturişti. Dar nici una din aceste idei n-a prins viață.

Iată însă că acum Casa poporului are o întrebuintare: a devenit platou de filmare pentru dl. Dan Pița. El filmează aici **Hotel de lux**, un proiect care-l bintuie de vreo 20 de ani. N-a reușit să-l realizeze, pentru că-i lipsea „hotelul“! Proiectul său l-a inspirat însă pe Ceaușescu, apoi pe Gorbaciov și agenturile străine și, în fine, securitatea și poporul român! Întâi pe Ceaușescu pentru că i-a dat ideea să construiască „hotelul“, care a costat poporul român peste 60 de miliarde lei. Apoi a venit revoluția care l-a pus la zid pe Ceaușescu, eliberând astfel Casa poporului pentru filmul **Hotel de lux**, căci dictatorul i-ar fi dat o destinație comunistă superburocatică. Deci toată istoria ultimilor ani a lucrat pentru dl. Dan Pița!

Pe de altă parte, **Hotel de lux** avea nevoie de un deviz fabulos, de peste 20 milioane lei. Or, numai ca șef al cinematografului, dl. Pița putea pune mâna pe o asemenea sumă! Și s-a făcut șeful ei! Și de aproape 2 ani de zile, administratorul suferitor Pița se zbate, dă din coate, a dus de ripă cinematografia, numai ca să-l ajute pe regizorul Pița să capete acești bani. Și a reușit. Din păcate, regizorul Dan Pița se află, cum a reieșit dintr-un recent interviu televizat, la vîrsta amintirilor! Și, ca atare, aruncă milioanele cinematografului pe... **Hotel de lux**, pe tot felul de „rochii de dantelă“, care nu mai interesează pe nimeni, mai ales pe cei de la Cannes, cărora dl. Pița le-a închinat, zadarnic, întreaga „operă“!

Incapabil deci să facă un adevărat film de actualitate, să ia taurul realității post-revoluționare de coarne, **leader-ul en titre** al cinematografului preferă... trecutul, obsesiile vechi, prin care speră din nou să ne amăgească. Dovadă că s-a maritat cu Ceaușescu. Oare va avea tăria să-l treacă pe generic? Căci, orice s-ar spune, decorul filmului **Hotel de lux** aparține lui Nicolae Dictatorul. Se vede treaba că pentru dl. Dan Pița nici măcar o revoluție nu mai poate fi o soluție în stare de a-l face să nu mai vadă „viața în roz“ (cum sună titlul unui filmuleț de-al său de Institut, și care i-a marcat drumul parvenirii și al amăgirii)!

GRID MODORCEA

TELEGRAME

Către toți propagandiștii, secretarii cu probleme ideologice și toți cei, care răspîndesc Cuvîntul Partidului,

Huo! Jos Alianța Civică, trăiască „Europa“ și hei-rup, hei-rup „România Mare“!

Moarte privatizaților! Cinste lor, cinste lor, tuturor acelor care n-au deschis, nu deschid și nu vor deschide consignații. Că Coca-Cola nu e a voastră, nici a copiilor voștri, nici a copiilor, copiilor voștri.

Trăiască rația!
ss. indescifrabil

Către Ion Iliescu,

Dă-o-n aia mă-si, bătrîne! Ce aștepti?

Vechiul tău prieten, I. V.

P.S. Ne vedem la C.C., în balcon.

Către Petrică,

De-ar ști tac-tu, s-ar răsuci în mormînt de rușine. Lasă-te de șmecherii și zi-o p-aia dreaptă: „Frontu' ăsta astăzi e/P.C.R.!“

Unchiu' Ilie

P.S. Dacă vrei, îți trimit eu un meditator de rusă, șef de promoție la Moscova.

MANIFESTE
COMUNISTE

Ilie Verdeț: Achitați cotizația!

Dragi tovarăși români, moldoveni, sovietici și de alte naționalități,

Acum, în aceste momente de ascuțire a luptei ideologice, cînd comunismul atotbiruitor se luptă pe viață și pe moarte cu erezia reformistă, păre-

rea mea e că: „Nici muncă fără piine, nici piine fără învățămînt politic!“

E groasă, dragi tovarăși, e groasă de tot. De aceea, unitatea partidului nostru în jurul Conducătorului trebuie să fie mai strînsă ca oricînd. În aceste clipe de încontrare, toți comuniștii adevărați trebuie să-și facă datoria în spiritul documentelor adoptate cu unanimitate de voturi la recenta Conferința Națională. Toți cei care au cotizația restantă pe ultimele 20 de luni (i-aș numi aici pe tovarășii I. Iliescu, Al. Bîrlădeanu, Marțian Dan și alții) trebuie să și-o achite de urgență la cea mai apropiată organizație de sector. (Atenție, cotizația se calculează prin raportare la salariile actuale și avîndu-se în vedere indexarea convenită pentru creșterea prețurilor). Îi avertizez pe toți membrii de partid cu stagiu înainte de 22 decembrie 1989 că vor putea fi reprimiți în organizațiile lor de bază numai dacă vor prezenta în fața B.O.B. chitanța doveditoare.

Trăiască Lupta și Conducătorul!
ss. indescifrabil

Lovitura
de stat
de la
Televiziunea
Română

Seara zilei de 21 august 1991 ne-a oferit o surpriză de mari proporții. Complotiștii de la Moscova, Ianaev, Kriucikov, Pugo și restul companiei și-au activat prin mijloace strict secrete filiala din București. Timpul fiind înaintat, la București nu s-a mai putut decît... ocuparea studioului patru (cel cu pricina revoluționară), de către Victor Ionescu, cunoscut comentator, prezentator, intervievator și participant la evenimente dubioase, cum au fost cele din 13 iunie 1990, ori acelea care s-au desfășurat începînd cu 22 decembrie pe micile ecrane. Dar iată faptele. Victor Ionescu participă la o masă rotundă organizată de Emanuel Valeriu, în care susține un punct de vedere cel puțin insolit, dacă n-ar fi vorba despre altceva. Anume, Victor Ionescu susține că **putsch-ul** moscovit, lovitura de stat, n-ar fi fost pricinuită decît de faptul că dl. Mihail Gorbaciov le-a luat... jucăriile militarilor sovietici. Anume, prin semnarea tratatului de dezarmare START, aceștia au fost puși în situația de a pierde o grămadă de rachete, pierdere care i-ar fi pus în situație de egalitate cu militarii americani. Victor Ionescu a susținut

doctoral, cu cifre, domnilor, cu cifre, că generalii sovietici au fost împinși la această acțiune necugetată de nedreptatea ce li s-a făcut. Deci, nu a fost vorba de o lovitură îndreptată împotriva democrației, a cursului perestroikăi, împotriva legalității constituționale, din partea unui grup de nostalgici stalinisti, ci de o manifestare a nemulțumirii militare față de o acțiune oarecum necugetată a domnului Gorbaciov. Victor Ionescu a „demonstrat“ clar că, în privința **focoaselor nucleare**, Armata Sovietică va fi **dezavantajată** iar cel care a nedreptățit-o a fost... M.S. Gorbaciov.

Iar ca lucrurile să fie limpezi, limpezi, un glasnost original, Victor Ionescu își reia demonstrația la emisiunea de seară a **Actualităților**. Răsu-cînd creionul și consultînd „datele științifice“, Victor Ionescu ne-a mai lămurit încă o dată cum stă cazul cu frustrarea militarilor sovietici care, săracii, nu și-au putut ține în friu nervii și minia.

Iar ca să fie cu totul convingător, Victor Ionescu ne spune precipitat că, atenție, „**putsch-ul** **no-a plăcut!**“. S-ar putea crede că a fost o scăpare. N-a

fost o scăpare, a fost un **act manque**, adică o dorință neîmplinită, exprimată involuntar, dar sincer.

Emisiunea de **Actualități** prezidată de Victor Ionescu nu a conținut **nici o știre** despre sesiunea Parlamentului din Republica Moldova, despre cuvîntarea președintelui Snegur, despre hotărîrea adoptată. Să fi fost din pricină că tonul ferm al președintelui Snegur, exprimat într-un oraș înconjurat de tancuri amenințătoare, exprimat într-un moment cînd nimic nu spunea că Ianaev și compania vor da socoteală în fața justiției, punea într-o lumină defavorabilă altă luare de poziție, șovăitoare, neclară, devenită clară și fermă numai după apariția... P.C.U.S. care se făcuse mititel și nevăzut în zilele grele?

Uite- așa se face că **junta** de la Moscova a ocupat temporar T.V.R. Iar de acolo, spiritul ei vrea să ocupe România. Sau ocupația durează de multă vreme și nu ne-am dat noi seama? Să ne închipuim ce s-ar fi întimplat dacă acum nu Ianaev, ci Gorbaciov ar fi fost cel arestat? Se sparie gîndul...

EUGEN URICARU

Fideli vocației noastre de pacifiști locali, găduim în această pagină câteva texte sărite din „România Mare”. Promitem că vom recupera și altele dacă lăzile de gunoi ne vor fi accesibile.

SĂPTĂMÎNA PE MUCHIE

Redactorul șef al „României Mari”, domnul Corneliu Vadim Tudor și-a luat un binemeritat concediu de o lună, pe care și l-a anunțat și la Televiziunea română, fără să spună însă unde se va odihni.

Gurile aferente unor ochi răi spun că imediat după declarația de la televiziune, domnul Corneliu Vadim Tudor s-a dus să depună câte-o coroană (prezidențială) de flori, la mormintele din cimitirul Ghencea ale Regretaților, după care a plecat să facă plajă pe malul lacului Balaton. Alții spun că împreună cu domnul Traian Dudaș urmează un tratament de fortificare cu șocuri electrice la Spitalul nr. 9. Mai există varianta că s-ar fi închis în fostul hotel al partidului din Miercurea Ciuc unde folosește numai sticle locale de ape minerale din care bea sînge unguresc.

După cum se cunoaște, în ultima perioadă de timp mase mari de oameni au invadat chioșcurile de ziare, cerînd insistent scurtarea vacanței realizatorilor ziarului „România mare” și apariția imediată a publicației pe piață. Fără rezultat, din păcate. Unii și-au procurat câte două exemplare din „Europa”, citindu-le pe amîndouă, alții și-au trecut timpul parcurgînd plictisii rela-tările din diferite ziare privind lovitură de stat din U.R.S.S.

După plecarea (disparația) domnului Corneliu Vadim Tudor, la Televiziunea română s-au prezentat domni Eugen

Florescu și Ilie Neacșu, cerînd să apară și dinșii pe postul național pe motiv că au de anunțat ceva și mai senzațional, și anume că se duc și ei — în concediu — pentru cite o perioadă de o lună dar zierele lor nu-și in-ce-tează apariția. Domnul Răzvan Theodorescu s-a plimbat nervos prin fața lor cu capul gol și i-a refuzat pe motiv că nu sînt membri de partid; domni au protestat arătînd niște carnete dar au fost demascați de președintele Televiziunii care i-a găsit cu cotizația ne-plătită la zi.

Dar să trecem la lucruri mai impor-tante: dirigintele clasei în care învață copilul domnului Mihai Ungheanu, su-părat pe elevul care a terminat anul școlar cu note slabe, i-a spus acestuia să vină la școală cu maică-sa să ia contact cu ea.

Fundația Europeană patronată de marele patriot Iosif Constantin Drăgan a donat soldaților incolonați în „Bere-tele negre” din Republica Moldova suma de 1300000 lei iar trupelor „OMON” care trudes-c în țările baltice 200000 de lei pentru refacerea moralu-lui lor de muncă și luptă în cazăr-mile

în care s-au retras ca urmare a eșuării loviturii militare din U.R.S.S.

Dar să ne întorcem la domnul Corneliu Vadim Tudor: după cum a pre-văzut distinsul redactor-șef, iată că abia a-nceput apariția revistei „Româ-nia Mare” că ungurii l-au și determi-nat pe Bush să semneze documentele prin care se garantează creditele a-mericane pentru România, prim pas spre acordarea clauzei națiunii cele mai favorizate, fapt ce poate folosi decît guvernului corupt al al lui Petre Roman care va păcăli populația și de această dată.

Apropo de Petre Roman: toată lumea l-a putut vedea pe premierul român pe micul ecran acordînd un interviu unui ziarist străin, vorbind cu o cască la ureche într-o limbă necunoscută, se pare ebraica, în care a declarat — ne-a tradus un binevoitor — că se leapădă de partidul „România Mare”, cu care nu are de gînd să facă nici o alianță. E și normal, dînsul nu agreează oa-menii cinstiți, demni și cu sînge curat românesc!

Tot cu privire la domnul Corneliu Vadim Tudor s-a aflat pînă la urmă unde a plecat în concediu: în Crimeea. Era de așteptat, deoarece din Crimeea au fost ridicați oameni politici de talie mare, ca Hrusciov cu ani în urmă și Ghenadi Ianaev, V.A. Kriucikov mai recent. Noi îi dorim spor la muncă pe cînd se va întoarce, sănătate și multă fericire!

ALCIBIADE BIS

Sala de festivități a CAP-ului Butimanu a fost ocupată de un grup numeros de persoane, cu figuri destul de oboșite, avînd geamantane și alte bagaje la ei.

CAP-ul Butimanu din județul Dimbovița a devenit proprietatea domnului Corneliu Vadim Tudor, cumpărată pe bani cîștigați cu sudoarea frunții. Domnul Corneliu Vadim Tudor s-a prezentat însoțit de cîțiva vécari în fața adunării din sală.

Alocuțiunea domnului Corneliu Vadim Tudor, redactor șef al revistei „România Mare”

Doamnelor și domnilor,

Stimați evrei și unguri!

S-a tot vorbit că noi, revista „Româ-nia Mare”, sîntem cei care seamănă vrajba între oameni, îndeosebi între cei de origină etnică diferită de cea română. Vreau să spun de la început că nu-i adevărat! Noi n-am făcut niciodată vre-o deosebire în acest sens, chiar și pe-un țigan putem să-l luăm să-l dăm cu capul de pereți dacă nu-și vede de treabă!

S-a spus că-n aceste momente ten-sionate prin care trece țara, noi barăm drumul României spre Europa! Nimic mai greșit! Prezența reuniune este grăitoare în acest sens.

„România Mare” de la început a mi-litat pentru o politică pe cit de pașnică, pe atît de fermă, pe cit de umană, pe atît de dreaptă privind problema na-țională.

Nu mi-aș ierta păcatul de a veni în fața dumneavoastră pentru a lăuda „România Mare”! Doamne ferește! Ea este numai o modalitate de luptă în-tr-un flanc foarte larg. Sînt și alte forțe ungurești foarte sănătoase, sînt patrioți evrei în Parlamentul țării și în alte foruri care acționează neabătut pentru întronarea demnității în această țară.

Întimplarea face că vin dintr-o fa-mille care are în carne și în sîngele ei relicvele cumplitelor fapte prin care a trecut istoria patriei, de la năvălirile barbarilor pînă la invazia rușilor din 1944, de la dominația fanariotă pînă la dominația romană, adică a guvernului Roman. Nu pot uita niciodată acel iunie însingerat din 1941, cînd Basarabia a fost ruptă din trupul țării, precum nu pot uita vreodată acel iunie 1990, cînd oamenii de același neam, români, s-au bătut cu români.

Nu vreau să condamn politica foarte dificilă pe care a practicat-o întotdea-

una marele nostru vecin de la Răsărit față de Țările Române. Nu vreau să condamn în general nimic din ceea ce ține de sufletul slav, care este un suflet extraordinar, sînt oameni minunați și au niște tancuri formidabile.

Cînd am spus că prin sîngele meu curge istoria neamului, m-am gîndit și la faptul că unele firicele pot fi și un-gurești — firea mea de Attila este evi-dentă — dar și gitane, poate chiar in-diene, sau judecînd după obsesia de ordine și disciplină a caracterului meu — și germane. De aceea consider cu justificată mîndrie că atît eu cit și partidul „România Mare”, sîntem de mult în Europa, mai precis încă de acum 2000 de ani și ceva. Totuși unii ne contestă. Sper însă că pe viitor nici unul dintre dumneavoastră.

A dat Dumnezeu miracolul ca gene-rația noastră să asiste la prăbușirea unui imperiu. Pe cit ne țîn puterile, luptăm și noi cu mijloacele ce le avem la îndemînă pentru a mai prăbuși cite ceva. Cultura însă nu trage cu tunul; poate oare un poem de Esenin sau o poezie de Adrian Păunescu să ostioască lacrimile celor care au pierdut ființe dragi în becurile securității pe par-cursul a mai bine de 45 de ani de opresiune?

De aceea vă spun că cea mai bună politică este înțelepciunea. Este bună-tatea. Este mîna întinsă aproapei.

Și acum o să am rugămîntea să mer-geți fiecare în camerele dumneavoastră. La ieșirea din această sală vi se va face repartizarea. Sînt niște încăperi simple, modeste, dar folosite pentru răgazul de care aveți nevoie în lunga călătorie ce vă stă în față. O să aveți un spațiu individual pentru fiecare: vă rog să vă lăsați bagajele afară, în fața ușilor iar în interior să vă dezbrăcați depunîndu-vă hainele în colțul din dreapta, pe o banchetă de lemn pe care o veți găsi acolo. Apoi dați drumul la duș și gata...

ATENȚIE LA CORUPȚIE!

Domnilor Eugen Barbu și
Corneliu Vadim Tudor

Înainte de orice, doresc să vă felicit pentru hotărîrea de a naște un partid politic care să militeze pentru mărețele idealuri ce adună în jurul „României Mari” sute și sute de mii de cititori.

Vă scriu domnilor, încurajat de atitudinea combativă și curajul cu care revista dumneavoastră militează pentru asanarea morală și spirituală a socie-tății românești de astăzi, de virulența cu care biciuiți minciuna și corupția, de modul ferm în care înfierăți pe toți cei care, prin faptele lor, maculează spiritul de cinste, de omenie și dreptate în care a fost obișnuit să trăiască ro-mânul mai ales în ultimii 45 de ani.

Judecați și dumneavoastră, domnilor, cum e posibil ca un tînăr de 36 de ani să se prezinte la această dată ca al 15-lea milionar pe lista celor din Ro-mânia, cînd un muncitor, care trage din greu pentru asigurarea subzistenței sale, abia se poate descurca de la un salariu la altul? Ei bine, acest om există, se numește Viorel Cataramă și a fost numit secretar de stat în cadrul Ministerului Comerțului și Turismului. Conduce personal un „Mercedes” ul-timul tip, cu care vine la servici. S-a prezentat mijloacelor de informare în mase ca foarte întreprinzător și activ, motiv pentru care a adunat o mare avere. Spuneți și dumneavoastră, este oare singurul din țara aceasta muncitor și întreprinzător? De ce oare n-au ajuns și alții, tineri la fel ca el, crescuți în spiritul dreptății și echității, a abnegației față de muncă, a dragostei pen-tru propășirea averii țării, milionari? Răspunsul e clar. Sigur, în concepția actualului guvern Roman „a face afa-ceri” este o „cinste și-o mîndrie”. Dar în țările cu economie de piață, „între-prinzătorii” au făcut avere pe baza pro-prietății lor particulare. Am crezut că după destituirea unor primari ai Capi-talei care s-au îmbogățit folosindu-și funcția de stat (vezi Dan Predescu, Cătălin Iorgulescu), nu se vor mai în-registra cazuri de promovare tocmai a astfel de oameni, care se mai și laudă de parcă ar fi exemple de pus în ramă.

V-am relatat acest caz, pentru a lua atitudine așa cum știți dumneavoastră, iar românilor le adresez pe această cale un apel: treziți-vă, fraților, pînă nu e prea tîrziu!

RADU THEODORU
student anul I

MEMORIILE UNUI SECURIST

ÎNTRU PACEPA ȘI MĂGUREANU

Crunte sînt destinele unor oameni. Dar și mai dramatice sînt destinele celor care s-au pus în slujba Puterii (oricare ar fi ea, a lui Ceaușescu sau cea actuală).

Aceia nu-și mai găsesc nici astăzi locul. Ei sînt sortiți să nu mai fie crezuți niciodată.

Pentru că ei au vîndut ADEVĂRUL.

Redăm, mai jos, povestea unui astfel de om, căruia, din motive lesne de înțeles, nu-i dăm numele.

S-a născut la 13 aprilie 1949, la București. După ce a părăsit aparatul Securității, a lucrat ca barman în București, mai apoi, o vreme îndelungată, la o societate comercială dintr-o stațiune turistică, ca gestionar camping. În prezent, este șomer.

În 1969 a intrat ca elev la Școala de ofițeri de securitate de la Băneasa, ale cărui cursuri le absolvă în 1972. Urmează, în paralel, cursurile Facultății de Drept — pînă în 1972 la zi, următorii la fără frecvență.

Între 1972 și 1976, lucrează la serviciul de investigații al Direcției Securității Statului. În această perioadă, sarcinile de serviciu sînt diferite: mai întii, supravegherea unui diplomat de la ambasada Angliei (șase luni, între 1972 și 1974), apoi, informări despre pensionari (fostri legionari, membri P.N.T. sau P.N.L.), care locuiau în fostul sector 8 (Bucureștii-Noi — Chitila), despre care, pentru a-și menține slujba și justifica salariul, raportează că totul cu ei este în regulă, deși unii dintre ei, între timp, decedaseră.

În 1976, este recrutat de Direcția Generală de Informații Externe, ca ofițer de legătură pe spațiul Europa (în spe R.F.G.), cu specialitatea: culegeri de informații economice (invenții) pentru România.

Din 1976 pînă în 1977 (octombrie) se pregătește intens, mai întii într-o casă pe Splaiul Independenței, apoi, într-o garsonieră de pe str. Radu Boiangu nr. 17, etaj 2, sub nume conspirativ.

În octombrie 1977 pleacă într-o misiune-test în Iugoslavia, pe ruta Belgrad — Zagreb — Ljubljana, cu scopul de a lua legătura cu ambasada S.U.A. din Iugoslavia, prin care să încerce o infiltrare în C.I.A.

Reușește misiunea, avînd sarcină din partea Biroului C.I.A. din Belgrad ca, oriunde s-ar afla în Europa — trimis de D.G.I.E. camuflat ca diplomat — să ia legătura cu diverse puncte de contact din orașe occidentale, ca, de pildă, Londra, Frankfurt pe Main, uînd de o anumită parolă.

La începutul anului 1978, i se pregătesc actele pentru a fi numit secretar la ambasada României la Copenhaga.

Dar, în iunie 1978, Pacepa — șeful D.G.I.E. — fuge în S.U.A. În decembrie 1978, protagonistul nostru este concediat, deși, în intervalul acesta, precum și în acela dintre decembrie 1978 și iunie 1979, primește totuși salariu, după care nu mai are nici un mijloc de subsistență. În iunie 1980, depune un protest la C.C. și la Președinție. Nu i se răspunde. După o săptămînă este chemat la Direcția Contrainformații Militare și preluat de către col. Radu Nicolae, care îl amenință cu faptul că încercarea de infiltrare în C.I.A. din 1977 poate fi interpretată ca trădare de țară. Paralel cu acest demers, el depune actele pentru emigrare în Anglia (cunoaște foarte bine limba engleză).

I se fac totuși propuneri de serviciu (consilier juridic principal la Uzinele 23 August sau șef de birou personal la Ministerul Construcțiilor de Mașini), dar el dorește să intre în domeniul alimentației publice, creînd prin aceasta impresia că se va pierde.

Anterior, viza pentru Anglia îi fusese aprobată (în cerere scrisese că dorește să intre în rîndurile Interpol); drept urmare, este arestat și anchetat trei zile și trei nopți la Direcția Cercetări Penale din Calea Rahovei și acuzat de trădare de patrie. În urma presiunilor puternice, renunță la hotărîrea de a emigra.

După cîteva luni, este numit șef de unitate la un bar din centrul Bucureștiului.

Cițiva ani, reușește să se facă igno-

către fostul ministru de Interne Ho-moștean, aflat la odihnă acolo, dar ea acoperise imediat suma. Este ținută în arest preventiv 8 luni.

În iunie '86, în timp ce se deplasa la Reșița, noaptea, mașina protagonistului nostru este acroșată de un ARO și este răsturnată într-o prăpastie. Scapă ca prin minune. În spitalul din Orșova, în timp ce se află sub narcoză, i se prelevează o cantitate de sînge, care este contrafăcută, spre a demonstra că, în momentul producerii accidentului, se afla sub influența alcoolului — lucru total în afara adevărului. Ancheta asupra accidentului se stînge.

În august 1986, hotelul la care lucra este închiriat în totalitate de ruși, lucru extrem de bizar. În toamna aceleiași an, este contactat de un turist rus,

timp, va fi reincadrat în organul de securitate. Protagonistul nostru refuză.

În ianuarie 1990, soția și băiatul îi emigrează în S.U.A.

În martie, protagonistul nostru se hotărăște să ia contact cu ambasada S.U.A. din România. Are patru contacte cu un funcționar de rang superior, pentru a afla vești despre soție și căruia îi mărturisește toată situația sa, inclusiv episodul cu tentativa de infiltrare în C.I.A., de la Belgrad 1977. Are speranța că, de acum încolo, serviciile române de informații vor ieși de sub influența K.G.B. și se vor apropia de C.I.A.

În mai 1990, este contactat de cpt. (acum maior) M.L., de la Serviciul Contraspionaj din București (trecut, mai tîrziu, la Biroul S.R.I. — Timișoara), care-i propune reactivarea în S.R.I. Ia apoi contact cu B.D. (locuitor al lui Virgil Măgureanu pe zona vest, cu sediul la Timișoara) și, în iunie, face raport de reincadrare. Este reincadrat cu gradul de maior, avînd ca misiune contactarea celui funcționar superior de la ambasada S.U.A.

Între iunie și noiembrie are întîlniri lunare cu diplomatul în cauză, întîlniri atent supravegheate și dovedite cu imagini foto, precum și benzi audio — aflate în arhiva S.R.I. —, în care protagonistul nostru (crezînd sincer în intențiile S.R.I.-ului) propune și discută căile de raliere a Serviciului Român de Informații la cel american.

La 11 noiembrie, are loc ultima întîlnire, diplomatul arătînd că, din pricina situației din Golf, întîlnirile lor vor fi temporar sistate, propunînd un termen de pauză de patru luni.

După noiembrie '90, protagonistul nostru solicită, prin maiorul M.L., o audiență la Virgil Măgureanu.

În februarie 1991, se deplasează la sediul S.R.I. din București, volens-nolens, este primit în audiență. Virgil Măgureanu era însoțit de generalii Neagu Cosma și Mihai Stan. Expune acestuia cazul, Măgureanu ascultă și, apoi, eludează — în răspunsul său — orice relație cu cazul în sine (problema contactului cu C.I.A., situația socială a protagonistului etc.), expediindu-l spre a discuta cu col. Diaconescu — adjunct cu problemele de contraspionaj pe relația S.U.A. (fost adjunct al lui Filip Teodorescu!).

În luna martie, are o a doua întîlnire cu col. Diaconescu — în biroul acestuia din fostul sediu al Securității —, care îi propune să dea telefon diplomatului, pentru o întîlnire de urgență, în care să-i transmită un material scris, cuprinzînd datele în întregime ale propunerii de colaborare S.R.I.—C.I.A.

Protagonistul își dă seama că este o provocare și refuză. La întrebarea sa privind bunele intenții ale Serviciului Român de Informații, col. Diaconescu recunoaște că, într-adevăr, se urmărea, de fapt, compromiterea diplomatului (concomitent cu a sa, a protagonistului nostru), și nicidecum colaborarea.

Protagonistul nostru își manifestă disprețul față de acest tertip josnic și, în urma discuției pe un ton ridicat, col. Diaconescu recurge la amenințări: „Stai în banca ta, pentru că avem dosarul tău din '78 și oricînd te putem deferi Procuraturii Militare!”. Apoi, protagonistul nostru pleacă.

În stațiunea turistică, activitatea este catastrofală, din lipsă de turiști. Protagonistul nostru nu mai are nici un mijloc de subsistență. Este un șomer camuflat. Are soție (a doua) și un copil de trei ani. Face drumuri disperate la București. Într-una din aceste absențe, un bungalow din campingul pe care-l avea în gestiune a luat foc, deși afară era o ploaie teribilă. Pompierii veniți la fața locului au constatat că incendiul a fost provocat.

rat. Dar, în 1984, este bătut sălbatic de trei ofițeri de securitate, în frunte cu lt. maj. Petre Pavel, fost boxer la Dinamo. După cîteva zile, se provoacă un scandal în bar, cu băuturi și droguri, între cițiva arabi și români, drept pentru care i se aplică o amendă de 20 000 de lei și i se închide localul.

În aprilie 1985, părăsește Bucureștiul și se stabilește într-o stațiune balneo-climaterică. Se angajează barman la barul unui hotel, iar soția la shop-ul din localitate. În 1986, soția este arestată, sub motiv că face trafic cu obiecte din shop, deși aceste produse (țigări, whisky) fuseseră cerute și neplătite de

care-i propune o întîlnire cu un funcționar al ambasadei U.R.S.S. la București. Aici, se întîlnește de două ori cu Fiodor Botnari — primul secretar al ambasadei, care-i propune colaborarea cu K.G.B., promițînd că, în același

Aceasta este povestea protagonistului nostru, a cărui situație este de-a dreptul disperată. Pentru acesta nu există justiție.

Există doar frică, mizerie și dezamăgire.

ONISFOR GLEB

CAZANUL CU SMOALĂ

● După ce i-a ajutat pe tulceni să-și pună pe picioare o secție a Alianței Civice și în orașul de la Dunăre, președintele P.A.C.-ului, Nicolae Manolescu, a simțit că mașina care-l aducea începuse să tragă spre dreapta. Nu era o noutate pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru domnia sa, numai că, nemaiputându-și continua drumul, a descoperit că avea deja o pană. La o atentă revizie, a găsit cinci (!) cutie în cauciuc. Întimplarea (!) n-a surprins pe nimeni, ceea ce ne intrigă pe noi este: de unde au găsit prietenii Alianței

obiectele cu pricina, că, la magazine, nu găsești așa ceva nici să tragi cu tunul?

● Apărut în gara din Neptun pentru a-și mai potoli nostalgiile călătoriilor de altădată, Mircea Sântimbreanu, fostul director al editurii „Albatros” și pescar cu greutate, s-a trezit la un moment dat cu un obiect neidentificat ce se îndrepta spre el. Pentru un moment s-a cam speriat, crezând că e un mesaj de la Mihai Dulea, cel care-l alungase din fruntea amintitei edituri, dar, după ce și-a mai revenit, a aflat la picioarele sale un pepene galben, de dimensiunile unui obuz. Fără să mai țină cont de momelile care l-ar putea scoate din circuit, la prima bancă, a infulecat cu poftă, și, culmea, fructul n-avea nimic contaminant în el. Văzându-l cum se înfruptă, câțiva scriitori au exclamat: în sfârșit, a ajuns și Mircea Sântimbreanu la pepeni!

● Aflat pe plaja de la Neptun, acolo unde, altădată, se întindeau Gogu, Manea, Tudor, Andrei, Constantin Buldogul și alți inși însemnați de soartă, Dan Marțian s-a trezit, la un moment dat, adormecut de un ciine mare, negru, care părea a fi Corbu. Numai că acesta n-a zăbovit asupra fostului secretar al tineretului, simțind, probabil că Dan Marțian, orice ar face, tot nu are stofă de președinte. Suprem, se înțelege.

● La reședința de vară a lui Ceaușescu se adâncește misterul, întreținut, desigur, de uniforme care, ca și altădată, nu te lasă să faci doi pași, în spațiul prezidențial. Unii spun că aici și-ar fi făcut vacanța pietosul de la Televiziune, Răzvan Theodorescu, alții afirmă că jocurile nu-s încă făcute și pînă se isprăvește vara se mai pot întimpla multe iar câțiva, persoane bine intenționate, mărturisesc că l-ar fi văzut pe secretarul general al partidului „România Mare” în carne și slip, sărutînd pămîntul unde genialul își odihnea unele părți ale trupului. Tot ce-i posibil, abandonîndu-și lucrul la revistă, V.C. Tudor a apărut pe malul mării să se închine larăși. Ca de obicei, cu mina stîngă!

● Un alt bard de tonaj, neîntrecutul cîntăreț al planurilor cincinale și al istoriei de Scornicești, Adrian Păunescu și-a serbat de curînd ziua de naștere în Dionisie Lupu, acolo unde vila din timpul năvălirilor comuniste i-a rămas încă un reazem și o navă de primire pentru naufragiații ceaușiști. Alături acum — ca și altădată — s-au arătat capete plecate și reactive, s-au făcut planuri, s-a pus țara la cale, s-a comentat îndelung trănicia derepopistă și derepească, s-a închinat un pahar pentru Neftioteache Buhuș, prezent și el la sindrofie și, în final, ca tot tacîmul să fie respectat, s-au ascultat pe bandă cîntecele și urletele cenaclului „Flacăra”. Se pare că secvențele cu omagiile

conducătorului iubit și, se înțelege, genial, atât de abundente în astfel de manifestări, au rămas totuși pentru o altă zi. Adrian Păunescu și acoliții săi nutresc speranța că aceasta nu va întârzia. La mintea lor nici nu vedem cum ar visa altceva!

● Odrasla marelui revoluționar de profesie, Dinu Țăranu, sau Săranu, memoria începe deja să ne lase. Ruxandra, strecurată la instituția undelor, invită — se putea altfel? — la microfon pe un frate de cruce al tatălui, faimosul Valeriu Valorică Rîpeanu să-și mai dea și el cu părerea despre genialul Nicolae Iorga. Ca de obicei, cînd vorbește despre totul și mai ales despre nimic, Valorică își obosește gura de pomană, făcînd o gargară de intră în alertă toate ocele din țară. Mai ușor, tov. Rîpeanu cu vorbele, cu toată cantitatea produselor folosite, ele ies pe buze tot nesărate.

● Au început alianțele de tot felul. La o întrunire a acestora și-a dovedit încă o dată înaltul nivel spiritual fai-

fi avut un personaj notoriu de talia lui Gelu Voican Voiculescu al nostru, care nu minte, nu tace și nu iartă, ca să parafrazăm o reclamă publicitară. Dacă nu i s-a cerut încă ajutorul e pentru că băiatul nostru încă nu și-a încheiat studiile despre clitoris, însă, imediat ce va fi disponibil, își va oferi singur serviciile, căci o recunoaștere numai pe plan național nu-i este suficientă.

● În schimb, s-au oferit a pleca voluntari pe frontul de est, după ce și-au făcut ucenicia în Frontul Salvării Naționale, Dan Iosif și frații săi de arme, însă s-a opus Alexandru Birlădeanu, fiindcă rămîne fără eminențe cenușii în Parlament. Cîț privește starea lui Moși, e staționară, ca și cotele apelor Dunării, căci, dacă nu curge, tot pică. Cînd însă se va întimpla acest atât de mult așteptat eveniment?

● Se caută cu luminarea conștiința lui Mihail Dulea, dispărut, ca și personajul ce părea s-o dețină, pe apa simbetei. Prietenii de acasă declară că vila

Szim din Ungaria conserve de carne din Cehoslovacia. Așadar, atenție la Ungaria!

● În aceeași publicație, nici românii nu se lasă mai prejos. Dl. inginer Pirea din Teleorman oferă carne porc, vită, grăsimi și piei animale, porci, varză, morcovi (en-gros), V. Chirilaș din Vama Buzăului, tăurași, iar ing. M. Teodorescu din Austria(!), aparatură audio-video japoneză. Avînd în vedere că nimeni nu-și vinde țara, totul e perfect.

● Aflăm din surse neoficiale că întreruperea temporară (din august pînă în octombrie) a tri-săptămînalului „Seara” se datorează imposibilității financiare a trustului „Topaz” de a-l susține, chiar dacă nu se prea vindea. Aproape deloc. În cazul în care trustul în cauză nu va da faliment pînă în

octombrie, sperăm că „Seara” va fi chiar un cotidian. Adică va apare zilnic.

● Puciștii din U.R.S.S. credem că nici în ziua de azi nu realizează de ce nu le-a reușit lovitura. Dacă ar fi sunat la București să spună cine sînt și ce vor, e mai mult ca sigur că ar fi avut succes.

● Tot mai puțină lume merge la mare. De fapt, în concediu. Și asta nu de frica unei șampanii cu 24.000 lei, ci după ce-au văzut ce-a pățit Mihail Gorbaciov...

● Oare ce-o fi fost în sufletul tovarășului Ilie Verdeț pe 19 august 1991?

● Încă mai avem parte, seară de seară, de rinjetul unsuros și de încordarea venelor gîtului domnișoarei care a participat la realizarea spotului publicitar cu „Titan Ice”. Văzînd-o, nu numai că nu mai avem chef de nici un cub de gheață, nu așteptăm altceva decît să vină mai repede iarna, vină mai repede iarna. La frigul din apartamente, nici whisky-ul nu-ți vine să-l mai bei cu gheață.

● Ne place, în schimb, gestul pseudo-erotic cu care tinăra ochelariștă mîngîie panoul firmei ICESA-S.A.

● Redacția revistei „Lucifer” vă urează pe această cale multă sănătate, fericire și realizări în activitatea dvs. profesională, cu ocazia zilei de 23 August. Desigur, urările se adresează tuturor celor născuți în această zi.

● De ce oare redacția „Actualități” a Televiziunii îl programează pe domnul Ștefan Cârje doar la emisiunile de noapte? Sîntem convinși că nu din cauza lipsei de telegenie...

● Ne întrebăm ce s-ar fi întimplat dacă, supraviețuind „concediului” de la Tîrgoviște din decembrie 1989, Ceaușescu ar fi fost pus din nou în funcție? Și-ar fi dat, oare, demisia din P.C.R.?

● Ultima oră: aflăm că în urma unei bătălii aprige, soldate cu cîteva cadavre nesemnificative cantitativ și cîteva mîncăriri prin diverse locuri, războiul declarat de domnul primar al Capitalei, Nicolae Oproiu, țîntarilor ar fi fost cîștigat de aceștia din urmă. Cine știe, poate cîteva milioane de oameni au înțeles greșit. O fi fost vorba doar de exterminarea țîntarilor din locuința domnului primar.

● MAȘINA LUI NICOLAE MANOLESCU PE BUTUCI ●
DIALOG MARȚIAN CU CORBU ● SENATORUL DE BU-
ZĂU NU A FOST LA KREMLIN ● PIERDUT CONȘTIINȚA
MIHAI DULEA. SE DECLARĂ NULĂ „SEARA” A INTRAT
ÎN INTUNERIC ● ȚÎNȚĂRII LUI OPROIU ● GORBACIOV
E TOT GORBACIOV ●

mosul condeier Iosif Visarionovici Săndulescu, un stîlp de bază al liberalilor. Fără a se inclina cîtuși de puțin, scriitoarele a afirmat așa, în trecere, să ne lase pe noi mască: „Sîntem și vom rămîne totdeauna vecini cu U.R.S.S.-ul”. Și noi care credeam că ne vom muta în curînd mai la vest, sau mai la sud, acolo unde ne va fi cald!

● Auzînd de întîmplările ce-au avut loc la Moscova, criticul Dumitru Micu, aflat întîmplător aproape de Constantin Turturică, s-a prăbușit în apropierea unui scaun. De emoție, firește. N-a fost nevoie de chemarea salvării, salvarea sa a venit chiar de la brațele unui redactor al nostru, pregătînd să-i mai ajute și pe alții, neobișnuiți cu veștile tari. În vremuri din astea, numai dracul își mai poate ține firea!

● Marele Ianaev, săpătorul lui Gorbaciov, așteaptă la Moscova pe Ange-

la Băcescu, femeia care a îmbrăcat cămașa morții pentru a reinvia și în România comunismul. Decamdată eroina zilelor noastre n-a primit încă semnalul verde de la — se înțelege! — Verdeț, intrucît steagul roșu e tot în bernă. Se așteaptă confirmări și de la Traian Dudaș, cîndva fost ambasador în țara lui Lenin, imediat ce acesta consumă toate prunele pe care le are în gură.

● Voci din public spun că multe s-ar fi limpezit la Kremlin dacă și rușii ar

i-a rămas, fiindcă nici Isărescu și nici Dîjmărescu nu i-au rîvnit-o încă. La orizont se profilează capul țuguat al

fostului său subaltern, Radu Constantinescu, ascuns multă vreme — de la revoluție înapoi — sub aripa lui Dumnezeu (nu Popescu!), la culte. De la cultura culte drumul a fost extrem de scurt, uitarea artiștilor e însă prea lungă.

● Cu vreo trei patru ani în urmă, peste apa Buzăului s-a legat un pod. Părea modern, rezistent, o citorie măreață a unei epoci de... Numai că de vreo trei luni traficul a fost îndreptat tot pe vechiul pod, construit, în timpul războiului, de nemți. De podul cel nou pare să nu se mai lege nimic, nici măcar zierele locale, preocupate de alte jocuri și subiecte, astfel că pe suprafața acestuia a început să crească iarbă și să roiască viespile. Se vede de la o poartă cîtă trăinicie a avut comunismul la noi, fie și prin citoriile sale! Poate că dacă și-ar fi înfiat niște nemți, altfel s-ar fi arcurit peste ape!

● Bucureștiul e capitala cea mai curioasă din Europa. Pe unde mergi cazi în gropi, fără să fii beat sau prost, pe unde te uiți, vezi case pătate, jupuite, pe unde te întorci, dai cu ochii de bișnițari și chilipirgii care te îndeamnă la tot felul de tranzacții. În vremea asta, primarul capitalei apare la televizor mai des decît țîntarii în cumpăna serii, se ocupă de tot felul de activități, fără a-și justifica scaunul ce-l ține.

● Ce mai vinde străinul prin Buletinul informativ al Camerei de Comerț și Industrie Brașov: United Trading Co. din Japonia oferă pixuri, iar firma

■ Director : LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef : MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic : ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii postali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația : Calea Victoriei 133, tel. 59 61 60